

Nr 73.

Av greve **Hamilton, Carl**, och friherre **Fleming**, i anledning
av Kungl. Maj:ts förslag till värnpliktslag.

Enligt Kungl. Maj:ts proposition, nr 59, med förslag till värnpliktslag, skola av fotfolket tilldelade vapenföra värnpliktiga vid inskrivningen uttagas högst fjorton procent för utbildning till underbefäl eller fackmän. För dessa sålunda uttagna värnpliktiga avses en första tjänstgöring om 310 dagar, vilken skulle pågå från inryckningstiden för övriga värnpliktiga och till repetitionsövningarnas början följande höst. De skulle sålunda befinna sig i tjänst under mellantiden mellan bevärningsrekrytskolan och repetitionsövningarne jämte det fast anställda manskapet samt de värnpliktiga, vilka tilläventyrs begagna sig av rätten att kvarstanna i tjänstgöring under nyssnämnda mellantid, skulle de utgöra hela den utbildade manskapspersonal, som vid infanteriet — utom gardena, fästningsregementena och Gottlands infanteriregemente — omedelbart vore till hands för plötsligt påkommande behov av infanteri under ifrågavarande tidsperiod.

Enligt det propositionen angående ny härordning bilagda statsrådsprotokollet kan antalet till förlängd utbildning uttagna värnpliktiga beräknas till omkring 100 pr regemente. Blir avgången bland dessa ungefär lika stor som den hittills varit bland värnpliktiga i allmänhet, skulle efter första tjänstgöringen återstå omkring 80. Av dessa torde emellertid 25—30 man vara behöfliga såsom signalister, kulsprutemanskap, kommissarier och sjukvårdsbeställningsmän, varför endast 50 à 55 man skulle återstå för reservunderbefälsutbildning. Det torde emellertid kunna inträffa, att icke ens detta antal för sådan utbildning lämpliga värnpliktiga kan erhållas, enär uttagningen till denna utbildning är avsedd att ske redan vid inskrivningsförrättningen och icke efter någon tids tjänstgöring, sedan befälet kunnat bilda sig någon uppfattning om vederbörandes lämplighet för befäls- eller fackmannautbildning. Man får icke heller förbise, att tillgången på

värnpliktiga växlar rätt mycket även inom samma område och att därför medeltalssiffran kan komma att avsevärt underskridas. Detta är så mycket betänkligare, som underskottet i allmänhet torde komma att drabba underbefälsämnen, då uttagningen till exempelvis signalister och kulsprutemannskapet icke kan alltför mycket inskränkas utan att fredsutbildningen vid signalavdelningen och kulsprutekompaniet äventyras.

Mobiliseringsbehovet av reservunderbefäl torde kunna anslås till 550—600 pr infanteriregemente. Det blir då tydligen nödvändigt att taga ett mycket stort antal klasser i anspråk för behovets fyllande. Detta är emellertid med hänsyn till reservunderbefälets användbarhet mindre lämpligt. För att undvika dessa olägenheter och med säkerhet kunna påräkna ett tillräckligt antal reservunderbefäl ur de yngre årsklasserna torde därför uttagningen för utbildning till underbefäl och fackmän böra ökas.

För en sådan ökad uttagning talar även önskvärldheten av, att den under det s. k. skördeuppehållet tillgängliga manskapsstyrkan ökas med hänsyn till kravet på erforderlig krigsberedskap. Man torde nämligen böra utgå från, att under nämnda tid minst ett kompani bör kunna omedelbart organiseras vid varje infanteriregemente.

Genom att öka uttagningen för utbildning till underbefäl och fackmän från 14 till 25 procent av infanteriet tilldelade värnpliktiga skulle man vinna *säkerhet* för att erhålla tillräckligt antal för reservunderbefälsutbildning lämpliga värnpliktiga och för att under skördeuppehållet i fall av behov kunna omedelbart *organisera ett — om ock svagt — kompani*.

Ur krigsberedskapens synpunkt vore det även önskvärt, om bestämmelserna rörande de värnpliktigas anmälningsskyldighet, då de icke befinna sig i tjänstgöring, kunde skärpas. Särskilt gäller detta den senast utbildade årsklassen värnpliktiga, intill dess rekrytklassen hunnit utbildas så pass mycket, att den kan användas för de enklaste säkerhetsuppgifter. Då emellertid Kungl. Maj:t, såsom framgår av det propositionen angående värnpliktslagen bilagda statsrådsprotokollet, har denna fråga under utredning, torde någon framställning i detta hänseende icke böra göras.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta, att i det med Kungl. Maj:t:s nådiga proposition, nr 59, avgivna förslag till värnpliktslag paragraf 26 måtte erhålla följande ändrade lydelse:

§ 26.

1. Värnpliktiga tilldelas fotfolket, rytteriet, artilleriet, ingenjörtrupperna, trängen och förplägnadstrup-

perna samt tjänst i marinen på sätt §§ 19 och 22 bestämma.

2. Av fotfolket tilldelade vapenföra värnpliktiga uttagas, på sätt Konungen närmare förordnar, vid inskrivningen högst tjugufem procent för utbildning till underbefäl eller fackmän.

3. Av trängen i egentlig trängttjänst och förplägnadstrupperna tilldelade vapenföra värnpliktiga uttagas, på sätt Konungen närmare förordnar, vid inskrivningen högst fjorton procent för utbildning till underbefäl och fackmän.

4. Av trängen i sjukbärartjänst och i egentlig sjukvårdstjänst tilldelade vapenföra värnpliktiga uttagas, på sätt Konungen närmare förordnar, vid inskrivningen högst tio procent för utbildning till underbefäl eller fackmän.

Stockholm den 6 juni 1914.

Carl Hamilton.

Herman Fleming.